DOMSTOLENS KENDELSE (Sjette Afdeling)
3. december 1992 *

I sag C-32/92 P,

Andrew Macrae Moat, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokat Luc Govaert, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 4. december 1991 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-78/91, Andrew Macrae Moat mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent John Forman, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.N. Kakouris, og dommerne G.F. Mancini, F.A. Schockweiler, M. Diez de Velasco og P.J.G. Kapteyn,

generaladvokat: C. Gulmann
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. februar 1992 har Andrew Macrae Moat i henhold til artikel 49 i statutten for EØF-Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i statutten for EKSF-Domstolen og statutten for Euratom-Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 4. december 1991 (sag T-78/91, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 1387), hvorved Retten afviste den af Moat anlagte sag med påstand, for det første, om annullation af den af Kommissionen den 18. oktober 1991 afholdte afstemning, hvorunder personalet blev bedt om at udtale sig om et kompromis, der var indgået mellem De Faste Repræsentanters Komité i Rådet og personalerepræsentanterne vedrørende metoden for tilpasning af tjenestemændenes løn, for det andet, om dom for, at TAO/AFI samt andre fagforeninger og faglige sammenslutninger har ret til at fortsætte forhandlingerne efter reglerne i Rådets afgørelse om en samordningsprocedure, vedtaget af Rådet under dets 713. møde den 22. og 23. juni 1981, og, for det tredje, om, at det pålægges Kommissionen til TAO/AFI at betale en eksemplarisk erstatning, stor 1 000 000 BFR.

2 For så vidt angår de faktiske omstændigheder, som er udgangspunktet for tvisten mellem Andrew Macrae Moat og Kommissionen, har Retten sammenfattet disse således:

»Siden maj måned 1991 var der af de fagforeninger og faglige sammenslutninger, der har medlemmer blandt Kommissionens personale, blevet ført forhandlinger om tilpasning af lønnen for Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte; forhandlingerne fandt sted efter reglerne i afgørelsen af 22./23. juni 1981, som indførte en samordningsprocedure mellem Rådet på den ene side og personalet — repræsenteret af fagforeningerne og de faglige sammenslutninger — på den anden side om den fremgangsmåde, der skulle anvendes i tilfælde af uenighed vedrørende forslag om ændring af vedtægten eller om gennemførelse af dennes bestemmelser. Disse forhandlinger var endnu ikke nået frem til det niveau, der omtales i punkt II og III i afgørelsen af 22./23. juni 1981, og på hvilket der føres drøftelser med Rådets medlemmer og påbegyndes en mæglingsprocedure, da Kommissionens generalsekretær, Williamson, og generaldirektøren for personale og administration, De Koster, ved en meddelelse af 15. oktober 1991 bekendtgjorde, at der den 18. oktober 1991 ville blive afholdt en hemmelig afstemning, hvorunder tjenestemændene og de øvrige ansatte, der var omfattet af vedtægten, skulle udtale sig om det kompromis, som var blevet fremlagt af Corepers formand vedrørende metoden for tilpasning af lønnen. Ved en anden skrivelse af 15. oktober 1991, underskrevet af et medlem af

Komm issionen, Cardoso e Cunha, meddelte Kommissionen personalet, at forhandlingerne efter Kommissionens opfattelse burde indstilles; samtidig anmodede man personalet om at godkende det foreslåede kompromis. Den 17. oktober 1991 indbragte Moat i sin egenskab af formand for TAO/AFI's Bruxelles-afdeling en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han krævede de to ovennævnte meddelelser af 15. oktober 1991 tilbagekaldt. Afstemningen fandt sted den 18. oktober 1991. Sagsøgerne gør gældende, at afstemningen er behæftet med uregelmæssigheder, såvel under forberedelsen som ved gennemførelsen, og at den var i strid med vedtægtens artikel 24a, der sikrer foreningsfriheden.«

3 Som begrundelse for at afvise den af Moat anlagte sag har Retten indledningsvis anført:

»For det første bemærkes, for så vidt sagen er anlagt af Moat, at det er en ufravigelig betingelse for, at en tjenestemand i medfør af EØF-traktatens artikel 179 kan anlægge sag mod den institution, han er ansat i, at der først er indgivet en administrativ klage, som er blevet udtrykkeligt eller stiltiende afvist. Såfremt der anlægges sag, før den administrative procedure er afsluttet, må sagen derfor afvises i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, som værende anlagt for tidligt (jf. f.eks. Domstolens kendelse af 23.9.1986, sag 130/86, Du Besset mod Rådet, Sml. s. 2619, på s. 2621; Domstolens dom af 7.10.1987, sag 401/85, Schina mod Kommissionen, Sml. s. 3911, på s. 3929; Rettens dom af 20.6.1990, forenede sager T-47/89 og T-82/89, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 231, på s. 241).«

4 Retten har derefter udtalt:

»I denne sag indgav Moat som formand for TAO/AFI's Bruxelles-afdeling en klage den 17. oktober 1991. Herefter anlagde han sag uden at vente på, at klagen var blevet udtrykkeligt afvist af Kommissionen, eller at den frist på fire måneder, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, var udløbet, hvorefter klagen betragtes som afvist. Herefter, og uden at der skal tages stilling til, om de øvrige betingelser for at anlægge sag ifølge vedtægtens artikel 91, stk. 2, er opfyldt, må det fastslås, at den af Moat anlagte sag åbenbart må afvises.

Såfremt det er åbenbart, at en sag må afvises, kan Retten ifølge artikel 111 i Rettens procesreglement uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Da sagen, for så vidt som den er anlagt af Moat, åbenbart må afvises, vil den i medfør af den nævnte artikel være at afvise, uden at det er nødvendigt forinden at forkynde stævningen for Kommissionen.«

5 Domstolen kan i henhold til artikel 119 i dens procesreglement når som helst afvise en appel uden at åbne den mundtlige forhandling, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes.

6 Til støtte for appellen har appellanten kun gjort ét anbringende gældende. Efter appellantens opfattelse indebærer det forhold, at det blev besluttet at holde en afstemning den 18. oktober 1991, en afvisning af den klage, han havde indgivet den 17. oktober samme år. Han er derfor af den opfattelse, at Retten med urette har anset det søgsmål, han indgav den 30. oktober 1991, for for tidligt anlagt og med urette har afvist det.

7 Kommissionen har principalt gjort gældende, at appellen må forkastes, da den af appellanten anfægtede retsakt ikke kan betegnes som bebyrdende.

8 Da spørgsmålet, om der foreligger en bebyrdende retsakt, opstår forud for spørgsmålet, om den administrative procedure er forløbet i overensstemmelse med betingelserne i artikel 90 i tjenestemandsvedtægten, må dette spørgsmål, i modsætning til hvad Retten har gjort i sin afgørelse, behandles først.

9 Ifølge fast retspraksis kan kun retsakter, der direkte og umiddelbart berører den pågældendes retsstilling, anses for at være bebyrdende retsakter (jf. kendelse af 16.6.1988, sag 372/87, Progoulis mod Kommissionen, Sml. s. 3091, og dom af 21.1.1987, sag 204/85, Stroghili mod Revisionsretten, Sml. s. 389).

10 I denne sag omhandler appellantens søgsmål i korthed Kommissionens beslutning om at afholde en afstemning blandt dens personale. Domstolen har ved kendelse af dags dato i sag C-322/91 afvist den af TAO/AFI anlagte sag mod samme beslutning med den begrundelse, at den afstemning, som Kommissionen har afholdt, alene er en intern foranstaltning, som ikke medfører forpligtelser for nogen til at deltage deri. Foranstaltningen kan derfor ikke have nogen direkte og øjeblikkelig virkning for sagsøgerens retsstilling (præmis 9). På samme måde ændrer den nævnte beslutning ikke på nogen væsentlig måde TAO/AFI's retsstilling og kan derfor ikke betegnes som en bebyrdende retsakt.

11 Da der ikke foreligger en bebyrdende retsakt, måtte Retten afvise sagen. Det følger heraf, at konklusionen i den anfægtede afgørelse således er korrekt, om end af andre retlige grunde end dem, der er anført i afgørelsen (jf. dom af 9.6.1992, sag C-30/91 P, Lestelle mod Kommissionen, Sml. I, s. 3755).

12 Herefter, og uden at det i øvrigt er fornødent at tage stilling til det af sagsøgeren fremførte anbringende til støtte for appellen, må det fastslås, at det er åbenbart, at denne skal forkastes, jf. procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

13 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Ifølge reglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. I artikel 122, stk. 2, i samme reglement bestemmes dog, at reglen ikke finder anvendelse ved appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution. Andrew Macrae Moat har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 3. december 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

C.N. Kakouris
Formand for Sjette Afdeling